

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ali püsküllüoğlu

yaz
ve
yağmur

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU/YAZ VE YAĞMUR

bilgi yayınevi

**Birinci Basım
1978**

BİLGİ YAYINEVİ

**Tunah Hilmi Cad. 94
Tel: 26 60 48 - 26 70 64
Kavaklıdere - Ankara**

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU

YAZ VE YAĞMUR

Ali Püsküllüoğlu'nun Kitapları

(* işaretliler tükenmiştir)

Şiir :

Pembe Beyaz (İstanbul 1955) *
Aydınlık İçinde (İstanbul 1956) *
Karanfilli Saksı (İstanbul 1958) *
Uzun Atlar Denizi (Ankara 1962) *
Sırtımızda Kızgın Güneş (Ankara 1965) *
Unutma Onları (Ankara 1976)
Yaz ve Yağmur (Ankara 1978)

Anlatı :

Efsanelerimiz (İstanbul 1977, 2. baskı)

Dil Üzerine :

Öz Dilimiz (Ankara 1966)
Konuşmalar (Ankara 1966)
Öz Türkçe Sözlük (Ankara 1966, 6. baskı: 1978)
Yaşar Kemal Sözlüğü (İstanbul 1974)

Seçkiler :

Sevgi Şiirleri Antolojisi (İstanbul 1955) *
Şiirimizin Dört Ahmedi (İstanbul 1959) *
Yeni Türk Tiyatrosu (Ankara 1969) *
Türk Halk Şiiri Antolojisi (Ankara 1975)
Çocuklara Şakacı Şiirler (İstanbul 1977)

İÇİNDEKİLER

Ey Güzel Zaman

Ora, Avşar Elleri	9
Git Yele Söyle	12
Kara Irmak	14
Bayram	15
Ah Yine Kış Geldi	16
Uzun Bir Kıştan Sonra	17
Yürek Yalnızlığı Duyar	19
Aşk İçin Bir Yazıt	20
Yol Verin Dağlar	22
Yeni Bir Gün	24

Kent Duvarı

Atı Alan Üsküdar'ı	27
Canlar İçin	29
Çocuk ve Tüfek	30
Artık Biliyorum	32
Kent Duvarı	34

Eskiler

Eski Bir	39
Eski İki	40
Eski Üç	41
Eski Dört	43
Eski Beş	45

Yolun Sonu

Kamyon	49
Akşam Olur	50
Mersin'de Akkahve	51
Onlara	52
İnce Bir Yüz Gibi Güz	53
Doğa Kendini Yeniler	56

Kırlangıcın Kanat Vuruşu

Muştu Sevdâ Şavk ve Umut	59
Kırlangıcın Kanat Vuruşu	61

Uzakta Çok Uzakta

Görünümler	69
Sevgi Yüreğinden Gitmesin	71
Baba Yurdu Bir Dağ Köyü	75

EY GÜZEL ZAMAN

ORA, AVŞAR ELLERİ

Çift kanatlı koca bir saray kapısı gibi
Açılır zaman;
Uçar güvercinler sevinçle
Ve çiçekler
Dikenler, doğanın yeşillikleri .
Yüz bin kokulu gül satılan
Bir pazaryeri gibi önümüzde genişler.

Bilirsiniz, nasıldır toprak
Yağmurdan sonra;
Uzak göklerde gökkuşağı;
Yaza
Girer dünya belki de
Şimdi birden, umutla
Herkes yaza bakar.

Uyku, ağır
Bir su gibi akar ve çavlanlar yapar;
Böğürtlen
Dikenlidir ve ellerini boyar çocukların
Ve dişlerini;
Yüzleri rüzgârla, güneşle gülün
Köylüler, siler terini.

Çeşmenin yanında
Yüzlerce kuş; aşağıda, derenin içinde
Birden süzülen bir atmaca;
Mısır tarlasını dolanıp sağa
Koyağın en görünmez yerine giden keçiyolu
Artık sevdaya
Kanat germez olur.

Çadırlar sökülünce, dumanlar tüter kalır
Sesler de orda kalır, gülüşler acılar da;
Yine de
İlkin bir şey görünmez
Ama canlanır doğa sonra
Çadır yerlerinde, otlaklarda, kaya diplerinde
Atmaca, avını arar.

Üstüne silahlar boşaltılan
Sağır kaya, yankılar sesleri yeniden:
Cinliceviz, Yokuşunbaşı, Dokuzagaç
Birden uçan
Kepir toprak,
Ve hayvanlar dünyası:
Sincap, kertenkele, karayılan.

Ah ah, işte oradadır
Saçları bir masal kirpikleri söylence
Bir kadın, kiraz dalları gibi; elleri
Ceviz kokan ve
Alnına güneşler vuran ikindileri;
Konup göçen
Avşarlar içinde.

GİT YELE SÖYLE

Yelkenleri dolduran yele
Uçurtmayı uçuran yele

Güzel ve tatlı
Kızların saçlarını dağıtan yele

Yağmur getiren
Yapraklardaki yele

Suları kabartan
İnce ve alımlı yele

Ovada yürüyen
Dağlarda seken yiğit yele

Bulutları güden
Kuş tüyünden hafif yele

Çiçekler açan
Uzun yolculuklardaki yele

Kâfir ve çapkın
Sessizce gülen yele

Güvercinin ve kırlangıcın
Kartalın kanatlarına vuran yele

Sevgiye kanat olan yele

KARA IRMAK

Gördüm seyrim içinde
Ak suları akan bir kara ırmak.
Dedim, ırmak...
Dinler mi? Akıp gitti.
Koşum ardından
Yorulдум, durдум.
Geçtiğı topraklarda
Nasıl da büyürdü bitkiler.
İnsanlar
Durmadan çalışırdı.
Barajlar
Durmadan su toplardı.
Ve kara ırmak
Dökülürdü bir baraja
Dağlardan, koyaklardan
Geçtikten sonra.
Işık olurdu kentlere
Ak suları kara ırmağın.

Gördüm seyrim içinde.

BAYRAM

Bayram

Ama ne bayram

Hey hey dedim hey hey

Göge değdi başım

El verdim

Ayırmadan hiç kimseyi

Sokaklar dolusu güldüm

Herkesin gözlerinde

Bu sevinç

Anlatılmaz sözle

AH YİNE KIŞ GELDİ

Yumşak bir kar yağar
Avluya açılan kapıdan
Serçeler yem arar
İşte bir kış daha böyle
Ortalık yine kar kar
Bir de güneş ardından

Şu geçen kim deme geçer biri
Dolaşır insanlar sokakları
Dalgındır
Yakasını kaldırmıştır
Bir sevdanın ortasında
Elinde karanfili

Gövden üşümeyi bilmez
Sıcaklığından
Akşamlar erken iner
İnce, titrek bir sokak lambası
Gibidir odandaki ışık
Ve saçlarının siyahında
Bütün bir gece kuşlar öter

UZUN BİR KIŞTAN SONRA

Acılar, sıkıntılar geçti
Karlar, fırtınalar geçti
Ocağa attığımız odunlar
Daha bir harlı

Çatı aktarıldı, onarıldı
Yuva yapıldı güvercine
Çocuklara yer ayrıldı
Avluda, oynasınlar diye

Uzun bir yolculukta
Dönen tekerlek gibi

Acar tohumlar ekildi
Toprağı usulca yarar çıkar
Yağınca ilkyaz yağmurları
Artık yer yok korkuya

Ağaçlar budandı, bahçe
Bir bir temizlendi otlardan
Babalar, analar, çocuklar
Uzandık tatlı bir yorgunlukla

Acılar, sıkıntılar geçti
Karlar, fırtınalar geçti

YÜREK YALNIZLIĞI DUYAR

Göğün yalazı
Düşer alınna
Tam da su içerken
Sanki bir ceylan
Ya da ürkek bir karaca

Azgın bir yel
Budur en genç ağacı
Yağar ince bir toz bulutu
Söylencedir her şey
Aşkta sevdada

Gelen odur
Elindeki çalgı
Bir kuş sesi olur iyice
Yürek duyar yalnızlığı
Parmakları ve kirpikleri uzunsa

AŞK İÇİN BİR YAZIT

Bir aşkı kuşanınca zırh olmaz
Bilir bunu eşkiya
Onun için
Vurur sevdiğini
Çıkar dağa

Aşkı sevdiğine
Gümüş bir tepside sunar Kleopatra
Ve Mısır onun için
Nilli
ve biraz da çamurca

Aşk ile

Birden önünüzde bir yağmurça

Dur ve dinle yolcu

Ölen kim öldüren kim

n'olmuş aşka

İşte onun için

Bir yazıt bir sunak bir ağaç ya da

Ah her zaman söylerim

Sevin ve

acıyın aşka

YOL VERİN DAĞLAR

Siz ey ince ağıtlar
Menekşeler bademler
Yüzü çilli çocuklar
Merhaba size

Vay dağlar vay ovalar .
Alnına sazlar düşen Fırat
Gelinim Dicle
Sağrısı kırk kıvrım Seyhan

Siz ey köyler mezralar
Mızrak boyu güneşler
Toprak damlar çit huğlar
Merhaba size

Hey deniz hey Ayvalık
Gül yüzlü Ören
Derebey Bafa
Bir türkü gibi gelin hadi

Siz ey taşlar topraklar
Güneşli tozlu yollar
Güvercinler kuzgunlar
Merhaba size

Arabam altımda eşkin
Ağzımda ıslığı aşkın
Yollar uzun dönemeçler keskin
Eğilin dağlar

YENİ BİR GÜN

Uzak bir yaz sesi
Gibi duyulur kokusu
Yeni bir günün
Değer herkesin saçlarına
Yılların eli o an

Sür ey güzel zaman

İşitiyorum adımlarını
Sessizce atsa da
Uzakta su çeken bir kuyudan
Ve dağ yolunda
Çiçek açan

Sür ey güzel zaman

Bin şeye benzer
Alnına düşen perçem
Elinin değdiği yerde
Birden leylaklar açar
Yazı andıran

Sür ey güzel zaman

KENT DUVARI

Güzelim benim
Ne biner dalımıza
Bu kanlı zalım
Dayanmak şahan gözlüdür

Ay akşamdan doğar
Ceylan suya incekse
Yol vermez dağlar
Dayan dizlerim dayan

Avucu ıslaktır
Bir mavzördür
Yol boyunca ıslığı
Yumruğu sıkılmıştır çünkü

Duy beni
Gölgeler inerken ovaya
Şahan ey
Atı alan Üsküdar'ı geçmeden

Sıcacıktır kavlince
Yüreğim kan verir yüreğine
Umut verir
Kalk düş yollara

CANLAR İÇİN

Ne zor şey ağaca ağaç demek
İnsana insan
Ve bunu kanıtlamak
Çok zor şey

Gün dönse de
Yargıç anlasa da
Görünmez ardındaki
Suçlu sen olursun

N'olacak peki
Çoluk çocuğumuzun canı
Hep böyle kim vurduya mı gidecek
Ey ahali

ÇOCUK VE TÜFEK

De ona
Çocuk
Bırak şu tüfeği
Yağan yağmurdur

Patlayan
Bir silah
Vuruyorsa güvercini
Avcı ordadır

Gül
Derken biliyorum bunları
Ve her şeyi
Ki sevda insancadır

Ağzını
Kocaman açan bir dev
Ki o
Halktır

Hey
Karışır
Sesine sesi
İşbu insandır

Oynama tüfekte
Hey çocuk
Av değil
Yağan yağmurdur

ARTIK BİLİYORUM

Biliyorum artık:

Kimi şiirler geç saatlerde yazılır,
Kimi de bir kuş gibi
Gelir konar balkonuma
Gündüzleyin.

Ama şu da var :

Bir kantar en çok kaç kilo tartar?
Bir kurşun kaç kişiyi öldürür?
Mamak'ta bir aile neyle geçinir?

Biliyorum artık:

Sular gece vakti sessiz akar.

Şu üç günlük dünyada
Neyin tadı kaldı, söyleyin?
Neden senin sevincin
Benim gülüşüm olmasın?
Duru bir gökyüzü gibi
Güzel ve aydınlık
Bir çocuğun anne diyen sesi,
Bir kadının sevgilim
Ve benim yangılı sesim.

Biliyorum artık:

Ömrün saati her an çalar.

Aşkın alfabesi milattan önce,
Yiğitliğin alfabesi
Her zaman korkmak.
Böyle demiş eskiler.
Ya sen ne dersin
Hem âşık hem yiğitsen?
Irmaklara benzer coşkunluğunla
Kalabalık alanlarda
Ve sesin yankılanır dağlarda.

Biliyorum artık:
Her zaman başka eser rüzgâr.

Bir dere boyu, kuytu bir orman
Yıkık damlarda, mağaralarda
Saklanan eski eşkiyalar gibi
Saklanacaksan,
Evini bir gül bahçesi
Oğlunu bir fidan
Şiirini bir silah
Dostluğunu bir kale yapmayacaksan,
Uğur ola sana dostum!

Arıyor kendini bizde
Öyle sevinçle koşarken yolda
Salkımsöğüdün gölgesinde
Bir ırmağa girerken ya da
Terli bir yüz gibi
Çöl sarısı bir ovada
Biten bir eşekinciri
Dikenleri, sarı ayva tüyleri
Oğul veren bir arı
Kovanı gibi bir ağaçta
Sonsuz bir yorgunluk
Herkesin derdi başka
İnsanların çoğu
Geceleri eve dönmüyor
Uyku uyumuyor
Çünkü ölüm kapıda

Evler, arabalar
Günden güne çoğalıyor
Herkes altta kalana
Yumruğu vuruyor
Daha daha daha
Yaşamaya sarılıyor
İnsan şu dünyaya
Elbet yaşamaya geliyor
Kentin evleri kapatıyor
Bir avuç kalıyor gökyüzü
Bir bulut
Başını uzatıyor
Gökdelenler arasından yine de
Terli bir yüz gibi
Geceleri eve dönmüyor
Arıyor kendini bizde

.

ESKİLER

ESKİ BİR

Ocağa tencere vur
Dağ yolundaki
Ağaca çaput bağla
Ve yere bir gül düşür

Çünkü
Senin kalbin
Uçar
Yüzün bir çocuk yüzü

Kışı ilkyazı
Bir urganın ucu gibi
Çekerek ah
Yaslanman yok mu

Bir ırmak
Bir dağ pınarı
Yaz yağmuru
İnceden yağarkenki

Gölgelendi dağlar
Akşamdır gelen
Sen kal öyle
Bir sevdâ gibi eski

Bursa'da
Yaslı bir yüz gibi kumru
Kumru
Şahı değil elbet kuşların

Gemlik'te
Nerden bileyim
Balıkçılar ağ çekerken
Denize inerdi yorgun

Güvercin
Çın çın
Sevdiğim çiçek karanfil
Sevdiğim sözcük tarçın

Üç kez gördüm unuttum
Umut sendin
Ev bahçe sokak
Her şey güzel ve dalgın

İki adım şurda
Çık gel ansızın
Çın çın güvercin
Karanfil tarçın

ESKİ ÜÇ

Günün
Eski tadı kalmadı
Yaşadım de istersen
Koy başını yastığa

Kim tutabilir akşamı
Karlayan havada
Kent bir hortum gibi çeker
Yalnızlığı

Demir tuğla
Çöken bir eski yapı
Göz gözü görmez
O karanlıkta

Unutma
Sözlerimi yaz deftere
Küçük duygular
Daha çok şiir taşır

Alıştır
Gözlerini karanlığa
Söyle
Kim var orda

ESKİ DÖRT

Günün
İlk ışıkları işte
Yorgun düştün
Uzan şuraya biraz

Bütün gece
Sözlükleri kemirdin kurtlar gibi
Seçtiğin sözcükler
Vursun diye kalbi

Sözcükler ki
Şiirin ipuçları
Çarşılarda satılmaz çünkü
Düş yumakları onlar

Çoksa da
Havalanan kuşlar
Tüfeğin vurmaz
Süzerek atacaksın

Şiir de öyle
Süzme bal olmalı
Davran öyleyse
Ey avcı

ESKİ BEŞ

Açınca pencereleri
Kuşlar dolardı odasına
Gök mavi
Bilirdi güzeldir hava

Gülerken
Dişleri daha da
Sabah erken
Bir özsü gibi ağaçlara

Acıyı
Bir kıyıya kor
Sevinci
Bohçasına sarar

,

Geceyi ve gündüzü
Ve hüznü
Ve ayrılığı
Ne çok düşünürdü

Sevinçle hüzün
İki yol gibi uzun
Ey uçan kuşları
Ömrümüzün

YOLUN SONU

KAMYON

Geceyi dinleyen
Yüreğidir bir kamyonun.

Kamyon, ki dağları aşan hayvan
İri ayaklarıyla.

Tırnakları aşınır asfaltta
İnler sırtındaki yükte.

Her zaman
Ağır işçi.

AKŞAM OLUR

Türkiye, bir baştan bir başa
Uzanır güneşler içinde gündüzleri

Köyler, kentler, uzak yollar
Işıқта yüzer gibi.

Gün döner, akşam olur
Saklar kendini doğa ve

Sincaplar, kuşlar, bütün yaratıklar
Döner evine.

O zamanlar Mersin'de
Güneş ve deniz
İki adım yürüdün mü
Yanıbaşında

Şarap
En güzeli içkilerin
Paramız çıkışmazdı çünkü
Rakıya votkaya

Akkahve
Denize bakar
Bahçesinde
Palmiyeler

Yedin bitirdin
Ömrümüzü
Ey şimdi
Ne demeli sana Ankara

Yaşlılar vardır
Biraz gülümserler solgunca
Girerken ilkyaza
Yağan yağmurlar gibi

Hadi biraz çık sokağa
Deseniz de onlara
Derler, sokaklar çamur ve korku
Çocuklar uçurtmalar gibi

Kim bilir nicedir
Yaşlı anneler babalar ki
Bilmedim, geçmişte
Kaldı uykular gibi

İNCE BİR YÜZ GİBİ GÜZ

Güz ağını örüyor
Avluya dolan güneşle ve gülle
İlk yalımı göğün
Ayağından vurulmuş bir serçe
Gibi taşlara düşüyor

Birden yağmur yağıyor
Güneş ve gül
Serçe sırlıslam oluyor
Oğlum ağlıyor
Serçe zavallı serçe

Ne dersen de
Bu dal bu yaprak olmuyor
Leylak ve sümbül
Yazdan kalma bir anı
Gibi kendini duyuruyor

Bir adam koşuyor yolda
Bir de bir kadın
Bir çocuk çember çeviriyor
Bu ne biçim dünya
Ne gümüş ne altın

Herkes yakınıyor
Kimsenin yüzü gülmüyor
Birdenbire geçen yazın ardından
Yalın ve ipekten
Güz ağını örüyor

Yolun sonuna geldik
Böyle diyor yaşlı bir köylü
Oysa yol yok ortalıkta
Yaşam bir yol bile değil
Kozası içinde ipekböceği
Yol iz bilmeden yürür
Bir sona gelir sonunda

Kışa daha çok var
Böyle diyor, oturmuş bir taşa
Kış gelmez güz gelmeden
Güzdeyiz işte, eylül dedi takvim
Güzü bir yol sonu bildik mi
Bütün dostlardan ayrılmak olur bu
Sevdiklerimizden, doğadan

Ağaç dik biraz
Çok duyduk bu sözleri
Ava giden bir avcı, tüfeği omzunda
Bir su başı bulunca usulca
Oturur, elini yüzünü yıkar, su içer ya
Niçin ağaç dikmez öyleyse
Çünkü doğa yeniler kendini

KIRLANGICIN KANAT VURUŞU

1

Çiçeğe durmuş ağaca uçan kuşa
Bir mußtu gibidir gelişin
Ölüm de ayıramaz onu senden ayrılık da
Özgür kişiyi kim korkutabilir ey gün

2

Sığ bir su alaca bir sığın
Gibi gözlerinin rengi
Bilinmez kime hırçın
Geçip gider sevdanın kervanı

Işığı şavkır gönlümüze
Güneşin, uzaktan, dağlar ardından
Kuşçu kuş satar kafesinde
Çok güzel bir düş gibi dalgınlığımızla

Eskiyen gecenin içinden
Gün ki aydınlığa çıkacaktır
Çünkü usuldan ve kendiliğinden
Sallanmakta umut beşikte

KIRLANGICIN KANAT VURUŞU

1

Söyle işin ne bulutların orda
Bak yaz da geldi
Yüreğe açtığın o eski yara
Kıran durur cama vuran güneşle

2

Gökyüzünün, zeytin ağaçlarının ve denizin
 üçgeninde
 Bir çocuk duruyordu, gördüm
 Bulut gökyüzünde, rüzgâr zeytinlikte ve
 dalgalandı deniz
 Ardından seğirttim durdum

Çınar gölgelendi

Bahçedeki tek kiraz ağacı ve yığınla tüylü
şeftali

Günebakanlar, mısırlar, caneriği, dutlar

El eleydi bir güzel oyunda

Terli gövde

Yanmış firezler, dolu harman yeri

Şu gelen kim atın üstünde

Kim toplayan başakları

Beni görünce türküye duran
 Ve keçi yolundan kaçıp giden o kız
 Yaz günleri yağan
 Birden geçen o yağmur gibiydi

Yün eğiren kadınlar kapı önünde, ocaklardan
 tüten
 Ak dumanlar gibi kaldı
 Gecenin adımları sessizce düştü yola
 Ay çıktı dağlar ardından

Bir bahçeye dalmışım
 Yüreğim sevgi çiçeği
 Ağzını açıp gülen bir kuş olmuşum
 Ballı sarı incirler devediş narlarla

İşte ordaydı evi
 Küçük bir dereden geçip vurdun mu yokuşa
 Güneşe yakın, ama gün boyu gölgeli
 Bir kartal yuvası gibi yine de

Söz bitti
Birikti tortusu
Kırlangıcın kanat vuruşu
Gibi dalıp gitmeli

UZAKTA ÇOK UZAKTA

Buğdaylar diz boyu yine
Başağa durmuş birdenbire
Sığır güden çocuklar
Oyunlar, türkülerle
Geçiyorlar çiyli tarlalardan
Günün ilk ışıklarıyla

Bir turaç
Ötüyor ötüyor ötüyor
Sesi dolduruyor göğü

Çay boyunca uzanan
Hayıtların çiçekleri, ışınları
Yel vurdukça ırgalanıyor
Bir balıkçıl
Gökten hışım gibi sulara atlıyor
Ve ağzında çırpınıyor küçük bir balık

Bir çocuk
Koşuyor koşuyor koşuyor
Kuşlara doğru

SEVGİ YÜREĞİNDEN GİTMESİN

Acını gömüp içine
Ağlaman mı gerek تنها bir yerde

Sen ey, sesini bir giz gibi kullanan
Ve acemiliğini bilen
Yığınlar içinde bir yalnız insan
Fıstık ağacına tırmanan
Ve gökyüzünü bilmeyen
Çünkü hiç bakmayan gökyüzüne

Toprağı bir çiftçi gibi tanıyan ama
Ve hayvanları bir çoban gibi

Ölüm bir kaçıştır yaşamdan
Bunu bilen
Yaşam bir bayramdır diyen
Eskileri hiç anlamayan
Ama Pir Sultan'ı ezberleyen

Ađlamam mı gerek tenha bir yerde
Acını gömüp içine

Suları akar durur

Dođduđun yerin, cılız da olsa güzeldir

Atları kişner

Çünkü diz boyu otlar beslenir

Yayla bilmez turacı

Çocukluđuna çağırır seni, çocuk günlerine

Güneşte yanmış kara bir çocuk

Her sabah gün doğmadan kalkan

Her sabah daha da büyüyen

Her sabah bir başka sabaktır

Ve doğduđun yerde çocuklar çabuk büyür

Bu yüzden yola düşer erkence

Azığı biraz yeşil soğan biraz yufka

Söyle o zaman
Ne söyler ömrün çavlanı
Acını gömüp içine
Ağlaman mı gerek تنها bir yerde

Söyle o zaman
Gün boyu yaktığın otları
Çakırdikenlerini
Burnunu topraktan çıkarmış köstebeği
Boynunu uzatan yılanı
Kamyona doldurulmuş ırgatları
Ekin biçenleri
Birden başlayan ve geçen yağmuru
Ekinleri döven doluyu

Söyle o zaman
Akşam yorgun argın
Evin yolunu tutan insanları

Söyle o zaman
Bismillahla başlayan her bir işi
Üstüne başına sinmiştir çünkü
Ocağın isı gibi o günlerin her şeyi

Yaşam bir yoldur
Acı bir bağbozumudur onun içinde
Üzüm ve hüzn
Kimi zaman, bilesin
Yiğit bir yüzdür hüzn

Sağlam bas toprağa
Sevgi yüreğinden hiç gitmesin

BABA YURDU BİR DAĞ KÖYÜ

Değirmenin yanıbaşında bir küçük ova
Şurda bir bahçe, ötede ceviz ağaçları, daha
ötede çınarlar

Kavaklar çay boyunca
Ve keçiler tırmanır Kocataş'ın orada
Ya bir çitlembiğe ya bir andıza
Seslenir Yusuf
Uzakta çok uzakta, bir kuş gibi görünen
Yusuf
Sesi yankılanır koyakta

Balıklar, alabalıklar, pullu balıklar
Çayda
Suları soğuk çayda
Elimizi uzatır tutardık balıkları
Kimi zaman da oltayla, zıpkınla
Koca Bütet'te yüzerdik
Atlardık kayalardan sulara
Sular köpük köpük kalırdı

(Keřiş derdik o zamanlar ona, şimdi de öyle
diyorlar

Ama balık kalmamış şimdi
Suları da bir karış ya var ya yok
Değirmeni bile döndürmüyor
Değirmenin önündeki uzun kavak ağacı
Kesilmiş
Ve dallarında sincaplar gezinen ceviz
Çeyiz sandığı olmuş)

Geceleri ay doğardı
Vurdu mu şavkı koyağa
Ağaçlar masal ağacı olur
Yusufcuklar öterdi
Gecenin hüzünlü kuşları
Karşı yamaçtaki komşular
Silah atar aya karşı
Çocuklar ateş yakar

Çocukların yaktığı ateşte
Gölgeler uzar gider
Ta uzakta bir başka yamaçta Memed Ali
Bir Karacaoğlan söyler
Aheyle
Dağlipin sesi gıcır gıcır gelir
Kendim Çavuş'un bahçesinden
Şeftaliler çalınır

(Neye yarar bütün bunlar
Çocukluk bir daha geçer mi ele
Ne gençlik ne de yaşlılık
Baba yurdu bu dağ köyünde
Yaşanmış günleri getirir mi geri
Nerde Yusuf
Nerde Fettah
Nerde Acem Ahmet, Memed Ali)

Avluk'un oralarda
Pürçek'in oralarda
Kale'nin, Çardak'ın
Kozalaklarından sakız topladığımız ağaçlar
Suyundan içtiğimiz pınarlar
Beni sırtından atan at
Arıkuşu gelmez şahin yok
Abdallar konup göçmez yazılarında

Akifiye
Boynumda bir muskadır
Değirmendere
Nice yıllardan sonra bile
Toprak bir damdır
Büglegen'le, Adaca'yla, Gök Büget'le birlikte
Kirazlarının, cevizlerinin, fındıklarının
Tadı yaşar dilimde

(Gökyüzünde bir bulut
Nasıl giderse dağlara doğru
İnsan nasıl düşerse yollara usulca
Anılar da öyle
Yol alır gönlümüzde
Eskimez çocukluktaki düşler
İnsan eskise de
Doğa eskise de)

